

Драгана Бошковић

Много више од игре

Драги пријатељи, поштоваоци лика и дела Слободана Стојановића, добро дошли у његов град!

Велики опус који је овај драмски писац оставио иза себе је, заправо, само део разлога зашто Стојановића сматрамо за једног од оних, који су синоним на наш град.

Нама, Пожаревљанима, подједнако важан мотив да се њиме хвалимо су и његова личност, духовитост и карактер, који још увек памте сви они који су имали среће да га и лично упознају.

Слободан Стојановић је, као и остали писци, у своја дела претакао догађаје и људе из своје околине, типове личности које је сретао у свакодневном животу. Јубилеј серије *Више од игре*, још једном нас подсећа да су у њој описане многе аутентичне личности из Пожаревца уочи Другог светског рата.

На неке од ликова из ове незаборавне тв серије Слободана Стојановића смо поносни, за неке бисмо више волели да нису били одавде, али смо сви сложни око истине да је *Више од игре* слојевита прича, ванвремена и свима нама добро знана... Па, иако је свима добро позната, овако веродостојно је могао да је пренесе само прави мајстор, каквих је мало не само данас, него и кроз историју у свету драмске уметности.

Сигуран сам да ћете се сложити са мном – да глумачке величине из ове серије, попут Павла Вуисића, Слободана Алигрудича, Зорана Радмиловића, Воје Брајовића, Миће Томића, Николе Симића и осталих, не би приказали на делу своје умеће, да нису имали испред себе такав изузетан сценарио.

Телевизијска серија *Више од иџре* је прича, после које смо често, у нашој околини, тражили типове као што је био Гуливер, Лека Банкрот, Костоломац, Бечић... Смејали се детаљима и репликама, али, у исто време, често остали замишљени пред прецизно описаним ситуацијама великих тешкоћа и животних изазова.

Такав је био Слободан Стојановић.

Стварност није улепшавао, говорио је о легим и ружним странама живота, али је увек налазио оправдања за људске грешке, остављајући нам поруку да нико није савршен...

Осим, можда, његовог дела, које је и данас, осамнаест година после његове смрти и четрдесет година од емитовања његове најзначајније телевизијске серије за све нас много више од игре, а он много више од писца!“

Са изложбе о 40 година од емитовања „Више од иџре“ у Пожаревцу

Овако срдечно и оригинално се, на Данима Слободана Стојановића 2018, обратио могобројној публици и гостима председник Скупштине Града Пожаревца, господин Бојан Илић.

Скуп у Пожаревцу, октобра 2017., био је уприличен у декору изложбе о четрдесетогодишњици тв серије *Више од иџре* и присуствовали су му, осим Пожаревљана, и актери једне од најславнијих серија РТС, на челу са редитељем, Здравком Шотром.

„Виђен си за Ивањицу“, претила је госпођа Живка Министарка свом зету Чеди. А нама је Ивањица остала у сећању као најлепше место у коме смо радили. Зашто је на нас тај град био пун дражи? Зато што није велик (тада био), него је таман колико треба, зато што је у дослуху са зеленим падинама брда, која га блиско окружују, па што речица Мо-

Здравко Шоџра

Петар Божовић

равица протиче, правећи водопад, а и сами житељи, при-
сни и непосредни (бар тада). А ако на то надовежемо нашу
радост што радимо нешто што нам се веома допада, разја-
снили смо и шта је чинило наш боравак у Ивањици лепим,
јула седамдесет пете...“

Главни јунак, Петар Божовић, засузио је, говорећи о младо-
сти, коју је обележила тв серија *Више од иџре*:

„Када се човек са ове даљине сети свог детињства, тако
мене подсећа снимање ове наше легендарне серија и на див-
ног човека Слободана Стојановића... Као сећање на неко то-
пло и незаборавно детињство... Ја сам нашег Слобу знао још
када сам био студент, док сам био стипендиста Београдског
драмског позоришта. Он је тада био уметнички директор и
тада сам већ сарађивао са њим. Тек после десетак година се
појавила ова изванредна серија. Док ми је причао о њој, ја
сам се, опет, сећао детињства, свих драгих људи из мога се-

Властиа Велисављевић

ла, док је говорио о ликовима који су данас историја нашег филма... Од којих, ето, многи више нису са нама. „Каква дивна подела“, како је рекао Љуба Тадић, шетајући по Новом гробљу у Београду. Сваки пут када поново гледам „Више од игре“, ја осећам као да нису умрли, него још живе, са мном...”

Диван глумац, бард српског глумишта, Власта Велисављевић, проширио је причу:

„Слободан Стојановић је био и мој уметнички директор у Београдском драмском позоришту. Ставио на репертоар „На леђима јежа“, драматизацију романа Стевана Јаковљевића. Међу нама је био и Никола Милић, који није имао много текста... Слоба му је, на његову молбу, дописао текст. Ништа нарочито – цвеће у Србији. Милић је редовно за то добијао френетичан аплауз на отвореној сцени! Такав писац је био Слободан Стојановић!... Ја сам, нажалост, био и

на његовој сахрани... На старом гробљу у Пожаревцу... Дошао је један ромски оркестар, бубањ, виолина, хармоника... Над ковчегом говоре пријатељи. Филип Давид, сећам се... Подижу ковчег, да га носе у капелицу. Пред капелицом, овај оркестар почиње да свира Лењинов „Посмртни марш“. У истом тренутку, када подижу ковчег, са црквице почињу да звоне звона! Ето шта је он био у стању да уједини!... То сам дошао да вам кажем!“

Љиљана Драгутиновић се, по сопственом признању, нашла пред претешким задатком:

„Лето. Прашњава Ивањица по ободима уског асфалта. Ноћ и корзо, којим сам шетала, као Милица Бабица (прва улога), тражећи погледом моју љубав, Данила, кога је играо велики глумац и мој пријатељ заувек, Петар Божовић... Мнооого година касније, Слободан Стојановић иде са нама у Шид, на

Љиљана Драгутиновић

